

Toate drepturile rezervate

ARI Publishers

www.ariresearch.org

info@ariresearch.org

1057 Steeles Avenue West, Suite 532, Toronto, ON,

M2R 3X1, Canada

2009 85th Street #51, Brooklyn, New York, 11214, USA

Nicio parte a acestei cărți nu va putea fi folosită sau reprodusă în niciun fel, fără permisiunea editorului, cu excepția unor scurte citate cuprinse în articole sau recenzii.

Traducere din limba engleză: Dan Agent

Corectură: Elena Galupa, Gheorghe Știrbu

Tehnoredactor: Elena Galupa

Coperta: Teodor Welt

Post producție: Uri Laitman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAITMAN, MICHAEL

Conectați prin Legile Naturii / Michael Laitman ; trad.: Dan Agent. -

Oradea : Editura A.R.I., 2019

ISBN 978-606-94438-4-2

I. Agent, Dan (trad.)

159.9

Dr. Michael Laitman

Conectați prin Legile Naturii

**Traducere din limba engleză:
Dan Agent**

EDITURA

ARI

- 2019 -

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	7
INTRODUCERE: SCLAVII EPOCII MODERNE	9
CAPITOLUL 1: Criză sau Renaștere	20
CAPITOLUL 2: De la a bâjbâi orbește la dezvoltare conștientă	43
CAPITOLUL 3: Omul ca produs al mediului	56
CAPITOLUL 4: O lege care ne afectează pe toți	76
CAPITOLUL 5: Toate sunt legate între ele	94
CAPITOLUL 6: Cât de repede o simțim	117
CAPITOLUL 7: Munca și ocuparea forței de muncă în Noua Lume	141
CAPITOLUL 8: O altă formă de dezvoltare	156
CAPITOLUL 9: Sfârșitul Ego-ului	175
CAPITOLUL 10: Să facem din nou lumea prosperă	196
CAPITOLUL 11: De la iubirea pentru om la iubirea pentru natură	220
CAPITOLUL 12: Excesiva utilizare a puterii de a primi constituie cauza Crizei	240
CAPITOLUL 13: De la ură la iubire	261
CAPITOLUL 14: Femeia în lumea conectată	279
CAPITOLUL 15: Inchisorile și centrele de educare	285
POȘTAȚĂ: Un nou motor pentru o viață	298
ANEXE	
Despre autor	305
Despre Institutul ARI	307
Lecturi suplimentare	311

O criză a Renașterii

TRĂIM REZULTATELE GREȘELILOR NOASTRE DIN TRECUT?

Trăim oare rezultatele greșelilor noastre din trecut, sau viața urmează vreo lege globală, o tendință generală? Ori este vorba de un proces inevitabil a cărui experiență trebuie să o trăim și numai după aceea vom afla care sunt beneficiile?

Adevărul este că termenul de „criză” nu este unul negativ. Deși așa definim situațiile din prezent – o criză economică, o criză în educație, o criză în știință – toate acestea sunt aspecte ale unei singure crize globale și integrale, o criză în fiecare domeniu al angajării omului. Folosim termenul de „criză” pentru a însemna o problemă, când de fapt semnificația acestui cuvânt este în realitate „nașterea într-o nouă stare”, în cazul de față, o stare de a fi.

Știm din experiență că avem tendința de a fi mulțumiți noi înșine și de a rămâne în poziția cu care ne simțim familiari. Ne este greu să părăsim un loc de muncă, sau să luăm o decizie referitoare la orice este nou în viață. Obișnuința dă tonul, iar obiceiurile - așa cum știm cu toții – dispar greu, mai

ales cele rele. Odată ce un sistem este instalat și nu trebuie să risipim un efort prea mare pentru a-l menține, devenim aproape leneși, obișnuindu-ne cu ceea ce este sigur și ne este familiar.

Cu toate acestea, dacă întrevădem un viitor fericit ce ne este destinat, pornim către el cu încredere, iar tranziția devine ușoară. Dacă, însă, tranziția este dificilă și neplăcută, și nu întrevădem care este viitorul, situația noastră va părea într-adevăr tragică.

Prin urmare, în primul rând trebuie să vedem dacă situația este cu adevărat tragică sau nu. Gândiți-vă la un făt dezvoltându-se în pântecul mamei sale. Se află protejat în adăpostul său, până când începe să se desfășoare un proces foarte neplăcut - nașterea! Atât mama, cât și fătul, trăiesc experiența unui mare stres și acumularea unei presiuni, până la punctul în care nu se mai pot suporta unul pe celălalt și fătul trebuie să iasă afară. Tradus în emoțiile noastre, este ca și cum fătul urăște să mai stea înăuntru mamei sale, în timp ce ea pare să nici nu mai vrea și nici să fie capabilă să-l mai păstreze înăuntru.

Atunci, prin respingere reciprocă, se petrece nașterea, și se naște un copil într-o lume strălucitoare și minunată, întâmpinat ca unul care a fost premiat cu o viață nouă, într-o nouă lume. De unde cândva au fost câteva grame de carne dezvoltându-se într-un alt organism, a apărut acum o ființă umană. Este încă mică, incapabilă să perceapă cele ce-l înconjoară, dar este începutul unei noi vieți.

Este foarte asemănător cu procesul prin care trecem noi, ca societate. De aceea, situația noastră este precum chinurile facerii înainte de a ne ivi într-o lume cu totul nouă.

Anterior, crizele nu au fost atât de radicale pentru a fi putut fi definite ca o „naștere”. Le-am definit ca „trepte ale

evoluției noastre”. Au fost multe astfel de trepte în istoria omenirii, dar criza actuală este fundamental diferită de cele din trecut.

Ne-am dorit mereu să descoperim noua stare viitoare (odată ce am realizat că un anume gen de revoluție era obligatoriu în viața noastră). Ar putea fi o revoluție socială, una politică, o revoluție tehnologică, sau o revoluție care să apară datorită unei noi descoperiri, cum ar fi continentele, noile arme, sau o nouă tehnologie precum Internetul, care să ne ajute să dezvoltăm noi conexiuni.

Și totuși niciodată, până astăzi, nu a fost o revoluție care să fi schimbat atât de radical fiecare aspect al vieții noastre și omenirea ca întreg, afectând fiecare continent, țară, familie și individ.

Deoarece ne aflăm încă în stadiul „prenatal” al procesului, nu putem să spunem cu certitudine că asta este ceea ce se întâmplă. Cu toate acestea, putem deja să constatăm că ne îndreptăm spre naștere. Situația, pe care o vom defini ca fiind „criza noastră prenatală”, ne presează din ce în ce mai mult, atât la nivel de colectivitate, cât și la nivel individual. De aceea, suntem din ce în ce mai incapabili să menținem legăturile familiale, suntem din ce în ce mai șovăitori în a ne căsători, iar dacă o facem suntem din ce în ce mai grăbiți să divorțăm. Nu știm cum să ne creștem copiii, nu părem să facem față la locul de muncă și nici în legăturile sociale și, în general, suntem târâți înspre dezorientare și dezordine.

Rațiunea pentru care definim noua stare ca fiind o „revoluție în plină explozie” sau o „naștere” a întregii umanități - și nu numai nașterea unei anume țări sau societăți - este faptul că această stare se manifestă peste tot în lume. Ea ne demonstrează cât de mult suntem conectați și cât ne influențăm unii pe alții. Aceasta este o stare globală,

petrecându-se simultan în fiecare țară și în fiecare individ. Este, într-adevăr, o situație fără precedent. Dar cel mai important este faptul că nu putem vedea unde ne va duce această situație.

De-a lungul istoriei, am mers întotdeauna către societăți mai dezvoltate, înlocuind un tip de societate cu alta. Într-adevăr, aceste schimbări s-au petrecut prin revoluții și războaie pentru religie, resurse și teritorii. Chiar și atunci, am simțit întotdeauna că ne îndreptăm către o nouă stare de a fi, mai bună.

Dar dacă în trecut o parte a societății a acceptat și a salutat noua situație, în timp ce o altă parte nu, sau o țară a simțit schimbarea iar o alta nu, în ziua de azi nimeni nu are nicio idee despre natura stării care este în formare. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată omenirii, până acum.

Peste tot în lume, o mutație ecologică globală prinde contur. Schimbările climatice anterioare au provocat modificări în omenire, schimbări care au determinat revoluții. Era Glaciară, de pildă, a forțat popoarele nordice să migreze către sud, sau să se mute din Siberia și Asia mai aproape de Europa.

Alte schimbări au rezultat din progresul tehnologic sau din rezistența împotriva unei anume guvernări. Acum însă schimbările se petrec toate simultan, de la ecologie până la natura umană. Nu mai putem să facem față nici unor necesități, cum ar fi continuarea generației următoare, sau a unor sisteme necesare precum furnizarea hranei, încălzirea, familia și educația. Am devenit disfuncționali. Și ceea ce este cel mai important, nu putem să întrevădem viitorul către care ne îndreptăm.

Putem să vedem în viitor? Este posibil să-l abordăm cu rațiune și înțelegere, ca ființe umane? O persoană înțeleaptă

privește înainte, cercetează și încearcă să facă niște calcule. În felul acesta își face drumul mai ușor și mai rapid, în loc să bâjbâie în întuneric ca și când ar fi orb. Mai ales acum când proporțiile sunt globale, gândul de a rătăci este alarmant.

Informațiile referitoare la noua lume conectată ne vor deschide ochii, pentru a vedea realitatea dintr-o perspectivă nouă. În primul rând, ne va înfățișa starea viitoare a umanității și ne va revela modul cel mai bun de a ajunge la ea.

Pentru a face tranziția plăcută și fără probleme, va trebui să cunoaștem natura schimbărilor pe care va fi nevoie să le îndurăm, de ce aceste schimbări anume trebuie să aibă loc, care sunt rațiunile eșecurilor noastre din prezent în a gestiona realitatea și care sunt mijloacele prin care vom trece la noua stare.

Putem cu adevărat să ne referim la starea noastră actuală ca la o criză, cu Natura fiindu-ne „moașă”, cu presiuni atât din partea naturii umane cât și din partea Naturii înșăși, apăsându-ne și impunându-ne să ne schimbăm și să ajungem în noua stare? Este oare acest proces firesc pentru dezvoltarea umană? Dacă am ști răspunsurile la aceste întrebări, am putea oare anticipa ce stare de lucruri s-ar dezvălui cu trecerea timpului?

Oamenii care au trăit în era sclavagismului nu știau că următoarea stare a lucrurilor va fi cea a unei relative libertăți. Ei credeau că sclavagismul era cea mai convenabilă stare. Nu aveau nicio dorință de a gândi independent și-și doreau să muncească pentru a căpăta în schimb hrană și adăpost.

Asta era tot ce-și doreau. Stăpânul își păzea sclavii pentru a profita de pe urma muncii lor și le pune la dispoziție adăpost, hrană și se îngrijea de sănătea lor pentru că obținea de la sclavi mai mult decât investise în ei. În felul acesta, ambele părți aveau de câștigat.

Dar proprietarii de sclavi au descoperit că pot profita mai mult dacă îi eliberează pe sclavi, deoarece ceea ce produceau era insuficient pentru a justifica păstrarea lor în cadrul proprietății. În acest mod societatea a evoluat către faza următoare.

Astăzi, ca și atunci, ne dezvoltăm către o nouă stare. Totuși, de ce nu o putem întrevădea? De ce nu o putem planifica? Sunt o mulțime de oameni inteligenți și există o experiență uriașă ce provine din istorie și din știință, așadar de ce bâjbâim ca și când am fi orbi și incompetenți? Putem constata dezorientarea la toate conferințele internaționale, la toate institutele de cercetare și la toate universitățile. Tututor - sociologi, psihologi și economiști - pare să le lipsească capacitatea de a descoperi soluția crizei.

Știm că ceva trebuie să se schimbe, poate totul trebuie să se schimbe, și, cu toate acestea, nu știm de unde să începem. Nu avem nici mijloace și nici scop. Suntem cu adevărat neputincioși.

Dezvoltarea socială determină dezvoltarea politică, precum și dezvoltarea în orice domeniu al vieții – familie, economie, educație, cultură, știință și tehnologie. Viața socială din ziua de azi a început să se dezvolte cu sute de mii de ani în urmă, atunci când am realizat pentru prima dată că nu ne putem procura tot ce avem nevoie de unii singuri.

Deși am apărut din regnul animal, ființele umane nu trăiesc în haită sau în turmă precum animalele. Face intrinsec parte din noi căutarea de a ne dezvolta, de a evolua, de a dezvolta mediul în care trăim, de a învăța ce înseamnă viața și a descoperi modul în care putem îmbunătăți starea noastră de a fi. Este un impuls egoist. Fiecare vrea o viață mai bună, mai sigură, mai pașnică.

Vrem, de asemenea, să fim superiori altora. Suntem invidioși, avem dorință de putere și de recunoaștere și avem patimi. Într-adevăr, aceste caracteristici au motivat dezvoltarea și progresul nostru, ceea ce explică de ce omul trebuie să aibă o viață socială.

Dacă am fi putut să facem față în pădure, dacă am fi încercat, am fi evoluat ca animale. Sunt cazuri în care oameni s-au pierdut în pădure și au trăit acolo, crescând ca niște animale. În astfel de condiții, un individ capătă forma unui animal, pierzându-și umanul din el într-așa o măsură, încât devine imposibilă refacerea abilităților sociale ale individului și integrarea sa în societatea omenească. Astfel, de-a lungul generațiilor, forța noastră principală a fost dezvoltarea societății și a mediului nostru social.

Pe măsură ce evoluăm, vedem cum omul nu se dezvoltă singur. Mai degrabă totul depinde de societate. Ne dezvoltăm societatea și prin societate se dezvoltă propria noastră viață. Ambele sunt interdependente.

S-ar putea spune că, în ziua de azi, fiecare dintre noi depinde de mii de oameni din întreaga lume. Nu există nicio țară în lume care să nu ne furnizeze ceva de ce avem nevoie, de la hrană, îmbrăcăminte, materiale de construcții, încălzire și răcire, până la orice altceva avem și este al nostru. Dacă livrarea nu se face direct, atunci se face prin intermediul altor țări – o țară furnizează materia primă și o alta furnizează utilajele care fabrică produsul final.

Cu cât lumea devine mai diferențiată în specializare, cu atât fiecare dintre noi își găsește propria ocupație. Cu toate acestea, respectiva ocupație este conectată și sincronizată cu restul oamenilor din întreaga lume. În felul acesta, putem furniza miliarde de produse, dincolo de hrana de bază și hainele care ne erau suficiente în trecut.

Pe măsură ce am evoluat, ne-am sporit abilitățile de a fabrica alimente și îmbrăcăminte. Ulterior, am dezvoltat mijloace de transport și alte tehnologii, care au avut drept rezultat dezvoltarea specializării, cum se întâmplă în economie, agricultură, mașini, arte și cultură și așa mai departe.

Astăzi există industrii întregi care dezvoltă produse de care nu avem nevoie, cum sunt sportul și turismul și cu toate acestea simțim că nu putem trăi fără ele. Astfel, un muzician renumit poate câștiga într-o oră de spectacol cât câștigă un muncitor într-un an sau chiar mai mult. Apreciem și chiar venerăm lucruri care nu ne sunt necesare pentru subzistență, dar au devenit o necesitate absolută pentru noi.

Dacă socotim ce facem în fiecare zi pentru a ne asigura nevoile de bază, în comparație cu tot ce producem altceva, vom constata că 90% din ceea ce producem este în realitate inutil pentru supraviețuirea noastră. Cu toate acestea, avem nevoie de aceste lucruri, deoarece fără ele am simți că viața noastră nu valorează nimic, atâta timp cât aceste lucruri aparțin nivelului uman de existență.

În felul acesta, în mod clar, depindem inevitabil de societate. Dacă am fi putut trăi în peșteri, în cazul în care nu am fi avut de ales, evoluția noastră ca ființe umane ne-ar fi împins totuși să ne dorim mai mult.

Astăzi ne aflăm într-o etapă în care a-l rupe pe un individ de societate înseamnă să-l condamnăm la o viață jalnică. O astfel de persoană poate să fie capabilă să-și procure necesitățile pentru a trăi, destul pentru a nu muri de foame, dar pentru orice altceva, el sau ea va avea nevoie de alți oameni. Trebuie să producem tot ceea ce societatea are nevoie, iar apoi vom primi ceea ce dorim de la societate. De aceea, dependența noastră de societate este un dat.